

El dissabte dia 8 de febrer Cristina de Borbó entrava als jutjats de Palma a les 10 del matí. No hi havia molta gent que l'esperés per cridar contra la monarquia. Tanmateix era portada de tota la premsa interna i internacional. El mal fet a la corona pel cas de presumpta corrupció en el qual està imputada està fora de dubte.

La filla del rei no va fer la desfilada a peu per la famosa rampa. La baixà dins del cotxe, fins a aturar-se a una distància de 12 passes de la porta. Va descendir de l'automòbil i talment com quan anava a un acte oficial –ara ja no hi va–, saludà somrient els policies, els seus advocats que l'esperaven i els nombrosos periodistes. No obstant, l'ocasió no justificava tanta animada salutació. Es tractava de declarar davant d'un jutge pel fet d'estar implicada en dos delictes –un de fiscal i un altre de blanqueig de doblers– relacionats amb les seves activitats particulars, compartides amb el seu marit, Iñaki Urdangarin.

Per primer cop un membre de la família d'un monarca espanyol es veia obligat a declarar davant la justícia. Un escàndol que la Casa del Rei i tot l'aparell de l'estat havien intentat frustrar. El jutge instructor del *cas Nóos*, José Castro, després d'haver pres declaració a l'espòs de la filla del rei i d'altres rellevants persones –vegeu requadre– va considerar, el febrer de l'any passat, que la infanta també havia de ser citada com a imputada. Els poders de l'estat es posaren en marxa per impedir-ho. La Fiscalia hi va recórrer en contra i l'Audiència Provincial va decidir que no hi havia raons per fer-la declarar. Però els magistrats deixaren la porta oberta perquè Castro continués investigant la part fiscal de l'assumpte. Així ho féu i al cap d'un any arribà la segona imputació, justificada en una interlocutòria de més de 200 pàgines. Gràcies a la qual, el dia 8, hagué de declarar.

El descrèdit. A la sortida de la compareixença davant el magistrat, els advocats de Cristina, amb Miquel Roca al capdavant, deien que estaven la mar de contents per com havia anat l'interrogatori. "Ha contestat tot el que es podia contestar", deia un dels missers als periodistes. Un altre: "Evasives? Cap ni una, al contrari: ha estat taxa-

La declaració judicial de Cristina de Borbó no comporta la fi de l'erosió de la corona per aquest

La corona, esquitxada

La imputació judicial de Cristina de Borbó ha ajudat molt a erosionar la monarquia espanyola.

tiva". L'endemà, però, començaren a filtrar-se detalls que no s'avenien amb el que deien els defensors. De més de quatre-centes preguntes que li havien fet, només en contestà una quinzena. La resta, totes igual: no se'n recordava, no li constava... i d'altres evasives per l'estil. Aleshores com s'explicava l'optimisme de Roca i de la resta de l'equip? "Era de circumstàncies, no

feien una verdadera valoració del que havia passat sinó una mera posada en escena", comentava a aquest setmanari dies després un advocat de Palma. Així mateix, explicava les opcions que s'ofereixen ara. Que són dues.

La primera és que el jutge emeti una interlocutòria en la qual consideri que les explicacions de la imputada són suficients i que, per tant, no cal asseu-

assumpte.

re-la al banc dels acusats. És a dir, que quedaria lliure de sospita. És allò que en ambients judicials de Palma es dona com a més probable. Tal com aquest setmanari ja va informar recentment, el fet que els perits de l'Agència Tributària neguessin que la dona d'Urdangarin hagués comès cap tipus de delictes fiscal, que la Fiscalia no l'acusés i que només sigui l'acusació popular la que podria demanar que fos jutjada fa difícil que Castro envii Cristina al banc dels acusats. Ara bé, no és impossible.

La segona possibilitat és que l'instructor mantingui la situació judicial de la filla de Joan Carles, de tal manera que en tancar la instrucció –les fonts consultades diuen que no es pot torbar gaire temps– envii Cristina a afrontar el judici oral. Aquest camí, però, no seria tan senzill com això. Si ja ha estat gros amb la imputació, és bo d'ima-

ginar l'escàndol si Castro l'enviés al banc dels acusats. No cal posar molta imaginació per intuir que tot l'aparell de l'estat s'activaria per evitar-ho. El ministeri públic s'hi oposaria. No debades el fiscal, Pedro Horrach, ha manifestat en diverses ocasions que no hi ha cap motiu per imputar la infanta. Menys encara, lògicament, per jutjar-la. Aleshores, davant la disparitat de criteri entre jutge i acusació seria l'Audiència de Palma –com ja va passar l'any passat amb la primera imputació– l'encarregada d'arbitrar. I aleshores és probable, per no dir segur, que la doctrina Botín s'imposés: el Tribunal Suprem desestimà que el banquer Emilio Botín fos jutjat, després de la instrucció del cas en el qual estava imputat, perquè només ho demanava l'acusació popular.

Sigui com sigui, el que vol la Casa del Rei és que s'acabi tot d'una “el martiri”, tal com qualificà la imputació de Cristina. L'únic que li interessa és alliberar-la. El que pugui passar amb Urdangarin –la situació del qual s'enfosqueix a marxes forçades– no sembla que li importi. La setmana passada es va conèixer que la Fiscalia li demanarà una pena de com a mínim 10 anys, i que podria arribar a ser de 17. Les fonts consultades, missers en exercici, consideren que l'ex-jugador d'handbol “ha estat molt mal assessorat” i “en comptes de cercar un pacte amb la Fiscalia bon punt va veure que la cosa era greu, reconeixent la culpabilitat per obtenir a canvi una pena mínima que no hagués suposat entrada a presó, de manera que a hores d'ara ja ningú no se'n recordaria de res”, el que va fer és “allargar i allargar” el procés, tant que ha proporcionat l'oportunitat d'embolicar-hi la seva dona. Per això sembla que a La Zarzuela es miren el destí final d'Iñaki com si plogués.

De tota manera, quan Urdangarin s'assegui al banc dels acusats serà molt difícil o, més aviat, impossible que la monarquia espanyola pugui fer la sueca, com si la cosa no la concernís. Si abans no han aconseguit que Cristina es divorciï, o si més no que “cessi temporalment la convivència” del matrimoni –tal com va qualificar Zarzuela la separació de Jaime de Marichalar i Elena de Borbó–, el judici serà inexorablement un infern

Els altres imputats

Juntament amb Cristina de Borbó, en el cas *Nóos* hi ha sis imputats més de gran rellevància. José Luis Ballester, més conegut per Pepote, nascut el 1968, va ser regatista olímpic; després de deixar l'esport d'elit no va tenir cap protagonisme públic fins que el 2003 Jaume Matas, president del Govern balear, el va nomenar director general d'Esports de l'executiu conservador. Luis Carlos Revenga, secretari de les infantes, nascut el 1955, i a qui el rei manté en el seu lloc de feina a pesar de la imputació. Diego Torres, nascut el 1965, professor associat del Departament de Política d'Empresa d'ESADE, soci del gendre del rei, se'l considera el cervell de tot l'operatiu per treure gran quantitat de doblers públics des de *Nóos*. Ana María Tejeiro, la dona de Torres. Iñaki Urdangarin, ex-jugador d'handbol, facilitava els contactes d'alt nivell a *Nóos* gràcies a ser l'espòs de la filla petita del rei. I finalment Jaume Matas, ex-president del Govern balear per dues vegades, entre 1996 i 1999, i entre 2003 i 2007, en aquest últim mandat atorgà 2,3 milions d'euros a *Nóos* per fer unes jornades sobre Turisme i Esports que el diputat del PSOE balear, Antoni Diéguez, qualificà de “buidor absoluta” i de “tudada de doblers públics” en una roda de premsa l'any 2006 que va significar el principi de l'escàndol que el 2010 passà a ser investigat judicialment.

per a la corona. De bell nou es convertirà en focus d'atenció de tots els mitjans durant setmanes, incloent-hi els principals internacionals, i inevitablement tot-hom hi veurà un nou episodi de la –com titulava gràficament la BBC el dia de la declaració de la filla del rei– “Spanish corruption”.

Miquel Payeras